

Kod trećeg časa: psalme koje dotični tjedan ima za Srednji čas;

Kod šestog časa: psalme za Srednji čas prethodnog tjedna;

Kod devetog časa: psalme za Srednji čas slijedećeg tjedna.

Za uvođenje gore spomenutih prilagođenja mora dati svoj pristanak barem dvotrećinska većina dotične zajednice, i to tajnim glasanjem.

Ove je propise pripravila ova Sveta Kongregacija nakon što se savjetovala sa Svetom Kongregacijom za redovnike i svjetovne ustanove. Papa ih je Pavao VI odobrio 5. kolovoza 1972. i naredio da se objave.

Ništa im se nimalo ne može protiviti.
Zgrada Kongregacije, 6. VIII 1972.

Artur kard. Tabera, prefekt
Nadbiskup A. Bugnini, tajnik

TKO JE OBVEZAN NA ČASOSLOV

U općoj uredbi Liturgije ura u br. 29. stoji: »Biskupi, svećenici i drugi sveti službenici, koji su od Crkve dobili nalog da slave liturgiju ura, neka svakoga dana potpuno izvrše ono što je propisano (»integrum eius cursum cotidie persolvant«) držeći se, koliko je moguće, astronomske točnosti kod pojedinih ura.

Neka prije svega daju važnost urama, koje su kao stožer liturgije, to jest Pohvalama i Večernji, i neka paze da ih ne ispuštaju bez teškog razloga.

Neka vjerno obdržavaju i službu čitanja (Matutin), koja je u biti liturgijsko slavljenje Riječi Božje. Tako će svakoga dana ispuniti zadaću, koja je na poseban način svojstvena Božjim službenicima, da najprije u svoju dušu prime riječ Božju, da bi postali sve savršeniji učenici Gospodnji i da bi sve dublje shvaćali neistraživo Kristovo bogatstvo.

Da bi bolje posvetili cijeli dan, neka im bude na srcu molitva Srednje ure i Povečerja, da bi prije odlaska na počinak završili sav Božji posao i u Boga se pouzdali.«

Jesmo li još dužni moliti časoslov? Jesmo li to dužni kao i prije? Jesmo li dužni moliti cijeli dnevni sadržaj? Jesmo li to dužni pod grijeh?

Ako moram baš reći ono što mislim, onda sva ova moralistička problematika molitve ubija i žalosti. Zar nije kršćanin kraljevstvo slobode i ljubavi? Ovdje smo, čini se, još u vlasti ropskog duha i straha. Čini se, da neki više neće moliti, ako im to ne bude naređeno pod grijeh.

Kako god bilo, moralna procjena obveze izmiče iz opsega liturgista, njome se može baviti jurist i moralist. Liturgičar savjetuje, potiče, traži potpuno sudjelovanje u liturgijskom činu; govori o duhovnom bogatstvu, o obilju života, radosti i zanosa u razgovoru s Bogom. Kako možemo sputavati trenutke, koje provodimo s Bogom? Kako možemo stavljati granice i uvjete, preko kojih život postaje smrt, molitva teret i »dužnost« mjesto da bude radosna potreba!

Pogledajmo točno riječi kojima se izražava »Uredba« (br. 29): »Biskupi, svećenici i drugi sveti službenici, koji su od Crkve primili nalog da slave liturgiju ura, neka izvršavaju svoju obvezu svakodnevnim i potpunim moljenjem časoslovnog redosljeda, nastojeći da to moljenje odgovara, koliko je moguće, pravom vremenu pojedinih ura«.

Integrum eius cursum cotidie persolvant. Ovih pet riječi sadrži svu obvezatnost časoslova. Riječi su jasne, u njima nema dvoznačnosti.

Obveza nije umanjena s obzirom na ono što je propisivao Zakonik kan. prava u kan. 135: »tenentur obligatione quotidie horas canonicas integre recitandi«. Imperativni konjunktiv »persolvant« ne kaže ništa manje od »tenentur obligatione«.

Doista, u čl. 29. postoji trostruko stupnjevanje: Pohvale i Večernja — stožerne ure: ne omittant nisi gravi de causa. Služba čitanja: fideliter peragant. Srednja ura i Povečerje: cordi erit. Ali ova razlika ne ide za tim da umanji obvezu, istaknutu u prvom stavku. Distinkcija ide za tim da istakne duhovnu važnost, koju ima svaki dio. Time je označena ascetska vrijednost, nije iznesen moralni sud. A ascetska oznaka za dijete Božje, koje moli i stoga vrši čin ljubavi, čini nam se da mora biti i da jest vrijednija od svakog odmjeravanja zasjenjenog strahom u sferi grijeha. »Što se čini na silu — govorili su stari — ne vniјedi ni jedan šuplji orah«.

Rim, studeni 1971.

+ Annibale Bugnini, tajnik Sv. Kongregacije za bogoslužje